

N:o 90.

*Af Herr C. J. Svensén: Angående ändring i 87 § 2 mom.
Regeringsformen.*

Den välvilja, hvarmed mitt vid nästlidne riksdag väckta förslag om upphäfvande af kyrkomötets vetorätt i kyrkliga lagfrågor mottogs, föranleder mig att å nyo framställa detsamma.

De skäl jag då anförde qvarstå ännu i sin fulla kraft. Näppeligen kan det räknas som en verklig fördel för kyrkan, om det så högst nödiga reformarbetet på det kyrkliga området, redan i sig sjelft svårt nog, än ytterligare försvåras genom det invecklade, tungt och långsamt arbetande maskineriet af tre hvar för sig beslutande makter, hvilkas beslut blott allt för lätt kunna komma att gå i lika många olika riktningar, och af hvilka dertill den ena — kyrkomötet — ej höres oftare än hvart femte år. Lika litet kan det lända till verklig fördel för staten, om på detta område tre statsmakter finnas, och om Konungs och Riksdags samstämmiga vilja kan korsas genom en tredje mellanträdande makt. Uti intet annat lagbundet samhälle finnes mig veterligen något dylikt frö till en stat i staten; och då den svenska kyrkan ju är en *statskyrka*, må den väl ock foga sig i den ordning, som för alla andra institutioner och förhållanden inom samhället äro gällande.

Då det åberopats, att beviljandet af vetorätt åt kyrkomötet utgjorde det vilkor, på hvilket presteståndet gaf sitt bifall till upphörandet af dess särskilda representationsrätt inom Riksdagen, får jag blott påminna derom, att detta vilkor ej togs för godt af ståndets majoritet, som efter fattadt beslut genom sina reservationer uttryckligen gaf till känna, att den endast till följd af en yttre nödvändighets tryck låtit ske

hvad den ej kunde ändra. Ett vilkor, som ej antagits af den ena parten, han väl ej vara bindande för den andra. Och det vore dessutom att tänka allt för lågt om vår kyrkas män, att tro dem vilja bibehålla en dem medgifven undantagsställning en enda dag längre, än den visar sig vara till gagn för kyrka och samhälle.

Det har anmärkts, att upphäfvandet af kyrkomötets undantagsställning skulle innebära en maktutvidgning för den samhällsklass, som utöfvar det största inflytandet på Riksdagens beslut, nemligen allmogen. Denna anmärkning skulle visserligen icke sakna sin vikt, i fall denna samhällsklass på det kyrkliga området hade andra, för den egendomsliga åsigter och intressen att förfäktas än den öfriga delen af svenska folket. Nu åter torde det med fog kunna sägas, att kyrkan kunde skatta sig lycklig, om den ej hade svårare fiender eller motståndare att bekämpa än Sveriges allmoge.

Alltså föreslår jag,

att i 87 § 2 mom. Regeringsformen ordet *samtycke* måtte utbytas mot *utlåtande*.

Stockholm i Januari 1883.

C. J. Svensén.

Rättelse

i motionen N:o 28:

sid. 12, 5 rad. uppfifr. *står*: en röst *läs*: rösträtt